

Її крила у житті – родина й улюблена справа

Іван ГЛУШМАН

Про Олександру Макарук, яка тепер працює на посаді начальниці управління соціального захисту населення Острозької райдержадміністрації (РДА), написати хотів уже давно. Для цього є кілька причин. Проте, як часто буває в нашій роботі, – якимсь не виходило, хоча знаю Олександру Іванівну досі із 2006 року. У той час я працював на посаді в. о. редактора районної газети «Життя і Слово». Ми інколи спілкувалися, майже щотижня зустрічалися на нараді в заступника голови РДА, якісь були в рейді по селах району. Нещодавно вона відзначила квілею, а тут ще й професійне свято, тож, як кажуть, сам Бог велів...

Мою пропозицію Олександра Іванівна сприйняла без особливого захоплення: «Може, я про колектив розповім, вони в мене дуже хороші», – кілька разів пропонувала вона під час нашого спілкування в службового кабінеті. Я наполягав на своєму, проте, хочу зазначити, що не кожен керівник так характеризує своїх колег. Це ніби й незвичайно, але дуже важливий штрих, до «портрета» героїні моєї розповіді.

Народилася Олександра в селі Віляч. Там тоді жили її батьки. Проте вони десь через 10 місяців переїхали за комсомольською півтисюєю у Казахстан. Там у місті Сергієвка Північно-Казахстанської області батько трудився бригадиром будівельників, а мама – завідувачкою універсаму. Пригадуючи життя там, Олександра Іванівна каже, що в тих краях була гарна природа, жила родина за тодішніми радянськими мірками добре. Проте через 10 років, саме тоді, коли відбувалися Олімпійські ігри 1980 року, у серпні родина повертається на Батьківщину. Причиною стало те, що захворів батько матері й треба було допомагати рідним. Придбали будинок в Острозі. П'ятикласниця продовжила навчання в другій міській школі. Після отримання атестату зрілості Олександра Іванівна вступила до Рівненського педінституту на філологічний факультет.

Отримавши диплом, почала викладати російську мову та літературу в теперішньому КЗ «Острозька спеціальна загальноосвітня школа І – ІІ ст. № 2». З початку 1990-х років ситуація в навчальному закладі погіршувалася. Навчались там діти з різними здібностями, матеріальним станом батьків, були й такі, які вчиняли різні правопорушення, переважно крадіжки, але найбільше, як кажуть, педагогічно запущених. Тож класному керівнику доводилося

працювати з ними, перевиховувати, інколи навіть впливати на батьків, які неналежно виконували свої обов'язки. У школу часто навідувалися правоохоронці. Можна сказати, що Олександрі Макарук помітили. Коли з'явилася вакансія в 1998 році, саме їй запропонували роботу начальницею служби у справах неповнолітніх Острозької райдержадміністрації. На тій посаді героїня моєї розповіді трудилася десь до 2007 року. Тоді, коли Олександра Іванівна перебувала в декретній відпустці по догляду за дитиною до 3 років, тодішній голова РДА Юрій Ягодка запропонував їй посаду свого заступника. Згадуючи той час, моя співрозмовниця каже, що, хоча могла бути у відпустці ще майже 2 роки, погодилася. Трудилася в РДА до 2010 року.

Кілька років довелося відпочивати, шукаючи роботу. Проте тоді більше уваги Олександра Іванівна приділяла сім'ї, вона її підтримувала, давала сили й насагу. 2014 року з'явилася вакансія начальниці управління соціального захисту населення РДА. Олександра Макарук пройшла відповідний конкурс і працює на згаданій посаді до цього часу.

Під час нашої розмови Олександра Іванівна багато розповідала, як кажуть, про різні нюанси, тонкощі і проблеми в роботі. Законодавство, різні регуляторні документи Кабміну та профільного міністерства змінюються регулярно. Тількино люди звикли до одного, як уводять інші правила. Багато хто з жителів села, особливо старшого віку, важко їх сприймає, і в тих проблемах інколи звинувачують працівників соціалізму. Про все це розповісти навіть у 12-ти сторінковому випуску «Замкової гори» неможливо.

В особливо складних ситуаціях Олександра Макарук, як кажуть, «приймає удар на себе». Розмовляючи з людьми шире, пропонуючи своєму співрозмовнику чашку чаю, в оточенні «зеленого раю» (у її кабінеті, мабуть, більше десяти різних вазонів, які, доглянуті, цілуть) люди змінюють своє ставлення, на очах добрішають. Про це розповіла мені колега Олександри Іванівни, начальницею відділу з питань сімейної політики та трудових відносин, до речі, голова трудово-колективу Світлана Царук.

«Після спілкування з Олександрою Іванівною люди дякують їй. Навіть у найскладніших ситуаціях вона вміє знайти «підхід» майже до кожної людини. Це, мабуть, особливий талант, який має далеко не кожен керівник. Ми працюємо з особливою категорією мешканців Острозщини. Переважно це люди

пенсійного віку чи перед ним, соціально-незахищених категорій, безробітні, громадяни з інвалідністю, ті, що потрапили у важкі життєві умови. Зрозуміти їх, пояснити, чому ухвалюємо саме таке рішення, а не те, яке хоче людина, важко. Наша керівниця підходить до цієї розмови гуманно, з розумінням, пошкодує людину і переважно більшість складних питань, проблем вирішуються. Олександра Іванівна в кожному випадку намагається знайти спосіб допомогти людині. І це їй переважно вдається», – зазначає Світлана Олександрівна.

Розповідаючи про свою родину, улюблені справи, Олександра Макарук каже, що для неї в житті є два крила – міцна сім'я, родина та улюблена справа, наразі робота в органах соціального захисту населення. «Я люблю свою справу, я люблю людей, із якими працюю. За кожного вболівало, усі вони – як члени родини. Намагаюся все робити, щоб працівники управління йшли на роботу з радістю, щоб поспішали людям. Ми тут для того, щоб вислухати, підтримати, знайти правильне рішення. Уважаю, що наші працівники – професіонали своєї справи, які займають свої посади за покликанням», – говорила Олександра Макарук.

Дуже важко Олександрі Іванівні було говорити про родину. Наступного тижня минає 40 днів, як відійшов у вічність її батько. «Дуже боляче усявідомовати, що його не стало. Я вдячна йому й мамі за все, що маю, за виховання, за любов, за те, що навчили поважати кожну людину, незалежно від її матеріально-го, фінансового чи іншого стану...», – говорила Олександра Іванівна.

На завершення вітаю Олександру Іванівну, усіх її колег із районного та міського управління соціального захисту, а також інших працівників соціальної сфери міста й району – територій, центрів соціальних служб, пенсійного фонду, центру зайнятості, психоневрологічного інтернату з професійним святом. Щиро зичу, щоб Бог дав їм міцне здоров'я, мир, Боже благословення у всіх добрих справах.